

Arrest

nr. 233 842 van 10 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2017.

1.2. Eerste verzoeker C.Y.N. wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 10 september 2018 en op 8 oktober 2018, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Tweede verzoekster U.D.C.A.L. wordt gehoord op het CGVS op 10 september 2018, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 18 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') in hoofde van beide verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

in hoofde van eerste verzoeker C. Y. N.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 9 november 1975 in San Cristobal de Táchira en woonde tot uw vertrek naar België in de staat Táchira. Uw ouders hebben de Colombiaanse nationaliteit en waren voor uw geboorte naar Venezuela uitgeweken om er een beter leven te vinden. In 1997 begon u met skating. U nam deel aan internationale competities. In 2011 behaalde u uw diploma lichamelijk opvoeding. Intussen ging u als leerkracht aan de slag in de topsportschool Unidad Educativa de Talentos Deportivos de Táchira. In 2007 huwde u met A. L. U. d. C. (O.V. 8.452.594). U hebt samen drie dochters: A. H., Y. P. en A. S. C. U.. Samen met uw vrouw baatte u uw eigen skatingclub uit. Als leerkracht van de sportschool werd u onder druk gezet door de directie om deel te nemen aan betogingen en andere activiteiten ten voordele van het regime. U ging daar niet mee akkoord en zocht telkens naar manieren om hier onderuit te komen. Zo plande u trainingen op momenten die voorzien waren voor de aangekondigde activiteiten. Begin 2017 werd u twee keer kort na elkaar benaderd en bedreigd door onbekenden. In maart en april 2017 werd er geen loon op uw rekening gestort, terwijl het Ministerie van Onderwijs het tegendeel beweerde. In maart kaartte u het probleem aan bij de directeur, maar hij bleek niet op de hoogte te zijn van een stopzetting van uw loon. Hij ging er van uit dat er een fout was gebeurd in het centraal bureau in Caracas. U ging naar Caracas maar kreeg geen duidelijke uitleg en werd van het kastje naar de muur gestuurd. U was niet de enige leerkracht die niet werd uitbetaald. Nog enkele andere leerkrachten die zich negatief over het regime hadden uitgelaten, kregen met hetzelfde probleem te kampen. U diende uw ontslag in bij de directeur op 17 april 2017. Op 29 april 2017 reisde u samen met uw gezin af naar België om hier deel te nemen aan een skatingcompetitie. U kwam hier aan op 1 mei 2017. Toen u hier een tweetal weken was, kreeg u van een collega te horen dat mensen van het Ministerie van Onderwijs naar u vroegen en documenten wilden. Op 2 juni 2017 vroeg u samen met uw vrouw en dochters internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: de Venezolaans paspoorten en identiteitskaarten van het hele gezin behalve de identiteitskaart van A. S.; de huwelijksakte; de geboorteaktes van de dochters; een rijbewijs op naam van Y. N. C.; een toestemming van de Venezolaanse schaatsfederatie; een aantal documenten met betrekking tot de professionele activiteiten van Y. N. C., meer bepaald bewijzen van tewerkstelling, een ontslagbrief gericht aan de directie van de Scholengemeenschap T. D., een memorandum, een diploma Lichamelijke Opvoeding, een uittreksel van uw loonfiche van 10 april 2017; een vluchtreservering, een uitnodigingsbrief van Fratelli Team Mechelen VZW en een aanbevelingsbrief van Vimmo Woonconcepten voor Y. N. C..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten. U stelt namelijk omwille van uw politieke opinie, meer bepaald het niet deelnemen aan de verplichte politieke activiteiten op school, twee maanden lang niet te zijn uitbetaald en meermaals te zijn benaderd door onbekenden van de colectivos.

U verklaart dat u nooit kenbaar maakte op school dat u tegen het regime gekant was omdat dit een gevoelig onderwerp was. U had een goede relatie met de directeur die u omschrijft als een voorstander van het regime, maar wiens werk en beleid op school u wel wist te waarderen. U stelt dat u politieke kleur bekende door niet deel te nemen aan de pro-regimebetogingen waar uw aanwezigheid gevraagd werd. U probeerde uw afwezigheid telkens te rechtvaardigen door te zeggen dat u elders verwacht werd of door op die momenten trainingen buiten de piste te geven. U maakt echter geen gewag van het feit dat uw afwezigheid als problematisch werd beschouwd door de directie. U maakt in ieder geval geen melding van het feit dat u aangesproken werd hierover, zelfs niet toen u het probleem met uw loon aankaartte bij de directeur. Bovendien moet er ook op worden gewezen dat u niet ontslagen werd uit uw functie, maar dat u uit eigen beweging bent opgestapt. Volgens uw verklaringen was u niet de enige leerkracht op school wiens loon niet gestort werd. U zegt dat er hier en daar iemand was met salarisproblemen. Op basis hiervan kwam u tot de conclusie dat het stopzetten van uw loon een manier was om politieke druk op u uit te oefenen. Gevraagd wie de andere collega's waren, noemt u een persoon. U legt uit dat hij openlijk blij gaf aan zijn afkeer voor het regime en de directeur. Wanneer u gevraagd wordt of u weet wat de andere collega's met salarisproblemen overkomen is, antwoordt u dat het niet weet omdat u het land in mei verlaten had en u achteraf niet meer naar hun situatie gevraagd hebt. U voegt daar later nog aan toe dat u met de meeste collega's het contact verbroken hebt uit veiligheidsoverwegingen voor uw gezin en familie daar (CGVS 17/14761 I, p. 8-9, 16-19). Het getuigt echter van weinig betrokkenheid dat u niet geïnformeerd hebt naar collega's die in dezelfde situatie als u terecht waren gekomen, in het bijzonder omdat u hierdoor uw eigen situatie bij terugkeer veel beter zou kunnen inschatten. Dit tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Hoe dan ook, uit uw verklaringen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de stopzetting van uw loon het rechtstreekse gevolg is van uw niet-deelname aan de betogingen ten voordele van het regime. Dit is enkel uw persoonlijk vermoeden. Uw vrouw sluit corruptie overigens niet uit (CGVS 17/14761 I, p. 16; CGVS 17/14761/B, p. 10-11). Er kunnen wel degelijk andere dan politieke redenen zijn waarom u niet werd uitbetaald.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt dat uw verklaringen ondersteunt. U legt uw loonfiche van 10 april 2017 neer waarop staat, zoals u zelf ook aangeeft, dat het Ministerie van Onderwijs uw halfmaandelijks loon uitbetaalde. U legt echter geen rekeningafschriften neer waaruit het tegendeel blijkt (CGVS 17/14761 I, p. 19).

Verder dienen er grote vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen over de colectivos, die uiterst vaag zijn. U beschrijft de benaderingen als indirecte vermaningen van de colectivos om druk op u uit te oefenen, al geeft u toe geen harde bewijzen te hebben dat de mannen die u benaderden daadwerkelijk deel uitmaakten van de colectivos. Zo stelt u dat de mannen die u aanspraken in burger gekleed waren en dat u niet weet of ze gewapend waren, maar dat u er desondanks toch vrij zeker van bent dat ze tot een gewapende groepering behoorden. De eerste onbekende vroeg u voor de school hoe het met u ging en hoe het proces verliep. De tweede keer sprak een onbekende u aan bij het buitengaan van de school. Hij vroeg u hoe het proces met de commandant verliep en zei u dat u het proces moest steunen of dat u er anders spijt zou van krijgen (CGVS 17/14761 I, p. 19-20). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt wat de bedreigingen inhielden, antwoordt ze dat ze niet weet wat ze letterlijk tegen u zeiden en dat u er zelf niet veel over zei. Wat uw vrouw zich wel herinnert, is dat u haar vertelde om voorzichtig te zijn, dat u onder druk werd gezet om het regime te ondersteunen en men ermee dreigde u of de kinderen iets aan te doen (CGVS 17/14761/B, p. 10). Het feit dat uw vrouw niet precies weet wat er gezegd werd, doet ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen. Daarnaast zijn uw verklaringen en die van uw vrouw over de opeenvolging van de benaderingen niet geheel eensluidend. Bij de DVZ beweerde u dat de mannen u benaderden midden april 2017 terwijl u op het CGVS deze gebeurtenissen eerder op het jaar situeert. Uw vrouw stelt dat u twee à drie keer benaderd werd vooraleer uw loon stopgezet werd en dat u al in 2016 voor het eerst aangesproken werd door onbekenden (Vragenlijst CGVS 17/14761, punt 3, vraag 5; CGVS 17/14761 I, p. 20; CGVS 17/14761/B, p. 10).

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraaft, is het gegeven dat u als voorgehouden regimetegenstander probleemloos legaal het land kon verlaten samen met uw gezin.

Dat u al eerder de toelating gekregen had om het land te verlaten, kan geen afdoende verklaring bieden voor dit feit. Indien uw loon twee maanden voordien werd stopgezet omwille van uw vermeende sympathie voor de oppositie, zou er ook verwacht worden dat een dergelijke toelating niet werd uitgereikt. Uit de door u neergelegde documenten blijkt in ieder geval dat er op 4 april 2017 een schriftelijke toelating werd uitgegeven door het FVP (CGVS 17/14761 I, p. 9, 13, 15-18; CGVS 17/14761/B, p. 10-11). Dit gegeven is echter niet verenigbaar met uw verklaringen over de gebeurtenissen in Venezuela na uw aankomst in België. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat u in België besloot te blijven met uw gezin nadat u van een vroegere collega te horen kreeg dat mannen van het Ministerie van Onderwijs naar u komen vragen waren en documenten hadden opgezocht. Hierover verklaart uw vrouw dat de mannen naar uw uurrooster vroegen, wilden weten wie uw leerlingen waren, of uw gezin met u was meegereisd en wanneer u zou terugkeren. Zowel u als uw vrouw vinden het vreemd dat mensen van het Ministerie van Onderwijs u kwamen zoeken en dergelijke vragen stelden, gezien ze toegang hadden tot uw gegevens, u een toelating had verkregen om het land te verlaten en dat de migratie-instantie SAIME weet of iemand zich al of niet in het land bevindt. U vermoedt dan ook dat dit een poging van een instantie was om u te traceren (Vragenlijst CGVS 17/14761, punt 3, vraag 5; CGVS 17/14761 I, p. 20; CGVS 17/14761, p. 10).

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen geloofwaardige elementen aanhaalt waarom u om politieke redenen gevisieerd zou zijn in Venezuela. Evenmin zijn er geen redenen om aan te nemen dat u en uw gezin in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke of andere redenen zouden worden gevisieerd.

U en uw vrouw haalden daarnaast aan dat uw gezin bij een eventuele terugkeer naar Venezuela het slachtoffer zal worden van beroving, wat een vorm is van gemeenrechtelijk crimineel geweld (cf. infra). U vreest een expresontvoering voor uw dochters door criminelen, omdat u met uw gezin in het buitenland verbleven heeft en u daardoor als kapitaalkrachtig zal worden aanzien (CGVS 17/14761 I, p. 17; Vragenlijst CGVS 17/14761/B, punt 3, vraag 5). Dit is echter een louter hypothetische vrees die u niet concretiseert aan de hand van objectieve gegevens.

Uw vrouw vreest bij een eventuele terugkeer naar Venezuela dat jullie gezin het risico loopt op wraakacties van de autoriteiten omdat jullie het land hebben verlaten en gepercipieerd zouden worden als personen die tegen de autoriteiten hebben getuigd (CGVS 17/14761/B, p. 12-13). Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (cf. supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard

gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. In casu beweren u en uw vrouw dat u aan levenskwaliteit moest inboeten en uw sportclub steeds minder leden kende, omdat de leden het land ontvluchtten of het hen aan de nodige middelen ontbrak om het sportmateriaal te betalen (CGVS 17/14761 I, p. 15; CGVS 17/14761/B, p. 5). Ook moet aangestipt worden dat u, ondanks de socio-economische crisis die Venezuela al enkele jaren in haar greep houdt, erin slaagde de financiële middelen bijeen te krijgen om met uw gezin naar België te reizen voor een skatingwedstrijd. U nam daarnaast 2 à 3000 dollar mee naar België. Ook in het verleden reisde u op eigen kosten naar het buitenland af voor sportdoeleinden. In 2015 verbleef u drie maanden in België en in 2016 reisde u met uw gezin een maand naar Colombia (CGVS 17/14761 I, p. 13-14; CGVS 17/14761/B, p. 8-9). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw vrouw neerleggen, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. De documenten die uitgaan van de Venezolaanse staat hebben immers betrekking op de nationaliteit, identiteit en burgerlijke staat van u en uw gezinsleden. Het CGVS trekt de inhoud daarvan niet in twijfel. Ook de documenten die te maken hebben met uw studies en professionele activiteiten op de sportschool kunnen enkel uw beweringen ondersteunen over uw werkzaamheden in Venezuela, dewelke het CGVS evenmin betwist. Zoals eerder aangeven ondersteunt uw loonfiche alleen uw beweringen voor zover u verklaarde dat u een laatste loonfiche ontving van het Ministerie van Onderwijs voor de maand april 2017. Het toont echter niet aan dat het daarop vermelde salaris niet werd uitbetaald. De toestemming van de Venezolaanse skatingfederatie en de uitnodiging van het Belgische Team Fratelli VZW ondersteunen uw verklaringen over uw reisweg en het feit dat u naar België afreisde met de bedoeling om hier deel te nemen aan een skatingwedstrijd. De aanbevelingsbrief van Vimmo Woonconcepten heeft enkel en alleen betrekking op uw leven en werkzaamheden in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In hoofde van tweede verzoekster U. D. C. A. L.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 20 augustus 1986 in San Juan de Colon en woonde voor uw vertrek naar België in de staat Táchira. Na uw secundaire studies volgde u studies lichamelijke opvoeding en boekhouding maar werkte deze niet af. In 2007 huwde u met Y.N.C. (O.V. 8.452.594). U hebt samen drie dochters: A. H., Y. P. en A. S. C. U. Na de geboorte van uw jongste dochter richtte u samen met uw man een eigen skatingclub op waarin zowel u als uw man als coaches optraden. Uw man was in 1997 begonnen met skating, nam deel aan internationale competities en was nadien aan de slag gegaan als leerkracht in de topsportschool U. E. d. T. D. de Táchira. Die baan bleef hij combineren met zijn opdrachten in jullie skatingclub. Als leerkracht van de sportschool werd hij onder druk gezet door de directie om deel te nemen aan betogingen en andere activiteiten ten voordele van het regime. Hij ging daar niet mee akkoord en zocht telkens naar manieren om hier onderuit te komen.

Zo plande hij trainingen op momenten die voorzien waren voor de aangekondigde activiteiten. Begin 2017 werd hij twee keer kort na elkaar benaderd en bedreigd door onbekenden. In maart en april 2017 werd er geen loon op zijn rekening gestort, terwijl het Ministerie van Onderwijs het tegendeel beweerde. In maart kaartte hij het probleem aan bij de directeur, maar hij bleek niet op de hoogte te zijn van een stopzetting van uw loon. Hij ging er van uit dat er een fout was gebeurd in het centraal bureau in Caracas. Uw man ging naar Caracas maar kreeg geen duidelijke uitleg en werd van het kastje naar de muur gestuurd. Hij was niet de enige leerkracht die niet werd uitbetaald. Nog enkele andere leerkrachten die zich negatief over het regime hadden uitgelaten, kregen met hetzelfde probleem te kampen. Y. diende zijn ontslag in bij de directeur op 17 april 2017. Op 29 april 2017 reisde u samen met uw gezin af naar België om hier deel te nemen aan een skatingcompetitie in België. U kwam hier aan op 1 mei 2017. Toen u hier een tweetal weken was, kreeg uw man van een collega te horen dat mensen van het Ministerie van Onderwijs naar hem vroegen en documenten wilden. Op 2 juni 2017 vroeg u samen met uw man en dochters internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: de Venezolaans paspoorten en identiteitskaarten van het hele gezin behalve de identiteitskaart van A. S.; de huwelijksakte; de geboorteaktes van de dochters; een rijbewijs op naam van Y. N. C.; een toestemming van de Venezolaanse schaatsfederatie; een aantal documenten met betrekking tot de professionele activiteiten van Y. N. C., meer bepaald bewijzen van tewerkstelling, een ontslagbrief gericht aan de directie van de Scholengemeenschap T. D., een memorandum, een diploma Lichamelijke Opvoeding, een uittreksel van uw loonfiche van 10 april 2017; een vluchterservering, een uitnodigingsbrief van Fratelli Team Mechelen VZW en een aanbevelingsbrief van Vimmo Woonconcepten voor Y. N. C..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er werd vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten. U stelt namelijk omwille van uw politieke opinie, meer bepaald het niet deelnemen aan de verplichte politieke activiteiten op school, twee maanden lang niet te zijn uitbetaald en meermaals te zijn benaderd door onbekenden van de colectivos.

U verklaart dat u nooit kenbaar maakte op school dat u tegen het regime gekant was omdat dit een gevoelig onderwerp was. U had een goede relatie met de directeur die u omschrijft als een voorstander van het regime, maar wiens werk en beleid op school u wel wist te waarderen. U stelt dat u politieke kleur bekende door niet deel te nemen aan de pro-regimebetogingen waar uw aanwezigheid gevraagd werd. U probeerde uw afwezigheid telkens te rechtvaardigen door te zeggen dat u elders verwacht werd of door op die momenten trainingen buiten de piste te geven. U maakt echter geen gewag van het feit dat uw afwezigheid als problematisch werd beschouwd door de directie. U maakt in ieder geval geen melding van het feit dat u aangesproken werd hierover, zelfs niet toen u het probleem met uw loon aankaatte bij de directeur. Bovendien moet er ook op worden gewezen dat u niet ontslagen werd uit uw functie, maar dat u uit eigen beweging bent opgestapt.

Volgens uw verklaringen was u niet de enige leerkracht op school wiens loon niet gestort werd. U zegt dat er hier en daar iemand was met salarisproblemen. Op basis hiervan kwam u tot de conclusie dat het stopzetten van uw loon een manier was om politieke druk op u uit te oefenen. Gevraagd wie de andere collega's waren, noemt u een persoon. U legt uit dat hij openlijk blij gaf aan zijn afkeer voor het regime en de directeur. Wanneer u gevraagd wordt of u weet wat de andere collega's met salarisproblemen overkomen is, antwoordt u dat het niet weet omdat u het land in mei verlaten had en u achteraf niet meer naar hun situatie gevraagd hebt. U voegt daar later nog aan toe dat u met de meeste collega's het contact verbroken hebt uit veiligheidsoverwegingen voor uw gezin en familie daar (CGVS 17/14761 I, p. 8-9, 16-19). Het getuigt echter van weinig betrokkenheid dat u niet geïnformeerd hebt naar collega's die in dezelfde situatie als u terecht waren gekomen, in het bijzonder omdat u hierdoor uw eigen situatie bij terugkeer veel beter zou kunnen inschatten. Dit tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Hoe dan ook, uit uw verklaringen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de stopzetting van uw loon het rechtstreekse gevolg is van uw niet-deelname aan de betogingen ten voordele van het regime. Dit is enkel uw persoonlijk vermoeden. Uw vrouw sluit corruptie overigens niet uit (CGVS 17/14761 I, p. 16; CGVS 17/14761/B, p. 10-11). Er kunnen wel degelijk andere dan politieke redenen zijn waarom u niet werd uitbetaald.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt dat uw verklaringen ondersteunt. U legt uw loonfiche van 10 april 2017 neer waarop staat, zoals u zelf ook aangeeft, dat het Ministerie van Onderwijs uw halfmaandelijks loon uitbetaalde. U legt echter geen rekeningafschriften neer waaruit het tegendeel blijkt (CGVS 17/14761 I, p. 19).

Verder dienen er grote vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen over de colectivos, die uiterst vaag zijn. U beschrijft de benaderingen als indirecte vermaningen van de colectivos om druk op u uit te oefenen, al geeft u toe geen harde bewijzen te hebben dat de mannen die u benaderden daadwerkelijk deel uitmaakten van de colectivos. Zo stelt u dat de mannen die u aanspraken in burger gekleed waren en dat u niet weet of ze gewapend waren, maar dat u er desondanks toch vrij zeker van bent dat ze tot een gewapende groepering behoorden. De eerste onbekende vroeg u voor de school hoe het met u ging en hoe het proces verliep. De tweede keer sprak een onbekende u aan bij het buitengaan van de school. Hij vroeg u hoe het proces met de commandant verliep en zei u dat u het proces moest steunen of dat u er anders spijt zou van krijgen (CGVS 17/14761 I, p. 19-20). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt wat de bedreigingen inhielden, antwoordt ze dat ze niet weet wat ze letterlijk tegen u zeiden en dat u er zelf niet veel over zei. Wat uw vrouw zich wel herinnert, is dat u haar vertelde om voorzichtig te zijn, dat u onder druk werd gezet om het regime te ondersteunen en men ermee dreigde u of de kinderen iets aan te doen (CGVS 17/14761/B, p. 10). Het feit dat uw vrouw niet precies weet wat er gezegd werd, doet ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen. Daarnaast zijn uw verklaringen en die van uw vrouw over de opeenvolging van de benaderingen niet geheel eensluidend. Bij de DVZ beweerde u dat de mannen u benaderden midden april 2017 terwijl u op het CGVS deze gebeurtenissen eerder op het jaar situeert. Uw vrouw stelt dat u twee à drie keer benaderd werd vooraleer uw loon stopgezet werd en dat u al in 2016 voor het eerst aangesproken werd door onbekenden (Vragenlijst CGVS 17/14761, punt 3, vraag 5; CGVS 17/14761 I, p. 20; CGVS 17/14761/B, p. 10).

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraaft, is het gegeven dat u als voorgehouden regimetegenstander probleemloos legaal het land kon verlaten samen met uw gezin. Dat u al eerder de toelating gekregen had om het land te verlaten, kan geen afdoende verklaring bieden voor dit feit. Indien uw loon twee maanden voordien werd stopgezet omwille van uw vermeende sympathie voor de oppositie, zou er ook verwacht worden dat een dergelijke toelating niet werd uitgereikt. Uit de door u neergelegde documenten blijkt in ieder geval dat er op 4 april 2017 een schriftelijke toelating werd uitgegeven door het FVP (CGVS 17/14761 I, p. 9, 13, 15-18; CGVS 17/14761/B, p. 10-11). Dit gegeven is echter niet verenigbaar met uw verklaringen over de gebeurtenissen in Venezuela na uw aankomst in België. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat u in België besloot te blijven met uw gezin nadat u van een vroegere collega te horen kreeg dat mannen van het Ministerie van Onderwijs naar u komen vragen waren en documenten hadden opgezocht. Hierover verklaart uw vrouw dat de mannen naar uw uurrooster vroegen, wilden weten wie uw leerlingen waren, of uw gezin met u was meegereisd en wanneer u zou terugkeren. Zowel u als uw vrouw vinden het vreemd dat mensen van het Ministerie van Onderwijs u kwamen zoeken en dergelijke vragen stelden, gezien ze toegang hadden tot uw gegevens, u een toelating had verkregen om het land te verlaten en dat de migratie-instantie SAIME weet of iemand zich al of niet in het land bevindt. U vermoedt dan ook dat dit een poging van een instantie was om u te traceren (Vragenlijst CGVS 17/14761, punt 3, vraag 5; CGVS 17/14761 I, p. 20; CGVS 17/14761, p. 10).

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen geloofwaardige elementen aanhaalt waarom u om politieke redenen gevisieerd zou zijn in Venezuela. Evenmin zijn er geen redenen om aan te nemen dat u en uw gezin in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke of andere redenen zouden worden gevisieerd.

U en uw vrouw haalden daarnaast aan dat uw gezin bij een eventuele terugkeer naar Venezuela het slachtoffer zal worden van beroving, wat een vorm is van gemeenrechtelijk crimineel geweld (cf. infra). U vreest een expresontvoering voor uw dochters door criminelen, omdat u met uw gezin in het buitenland verbleven heeft en u daardoor als kapitaalkrachtig zal worden aanzien (CGVS 17/14761 I, p. 17; Vragenlijst CGVS 17/14761/B, punt 3, vraag 5). Dit is echter een louter hypothetische vrees die u niet concretiseert aan de hand van objectieve gegevens.

Uw vrouw vreest bij een eventuele terugkeer naar Venezuela dat jullie gezin het risico loopt op wraakacties van de autoriteiten omdat jullie het land hebben verlaten en gepercipieerd zouden worden als personen die tegen de autoriteiten hebben getuigd (CGVS 17/14761/B, p. 12-13). Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (cf. supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. In casu beweren u en uw vrouw dat u aan levenskwaliteit moest inboeten en uw sportclub steeds minder leden kende, omdat de leden het land ontvluchtten of het hen aan de nodige middelen ontbrak om het sportmateriaal te betalen (CGVS 17/14761 I, p. 15; CGVS 17/14761/B, p. 5). Ook moet aangestipt worden dat u, ondanks de socio-economische crisis die Venezuela al enkele jaren in haar greep houdt, erin slaagde de financiële middelen bijeen te krijgen om met uw gezin naar België te reizen voor een skatingwedstrijd. U nam daarnaast 2 à 3000 dollar mee naar België. Ook in het verleden reisde u op eigen kosten naar het buitenland af voor sportdoeleinden. In 2015 verbleef u drie maanden in België en in 2016 reisde u met uw gezin een maand naar Colombia (CGVS 17/14761 I, p. 13-14; CGVS 17/14761/B, p. 8-9). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw vrouw neerleggen, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. De documenten die uitgaan van de Venezolaanse staat hebben immers betrekking op de nationaliteit, identiteit en burgerlijke staat van u en uw gezinsleden. Het CGVS trekt de inhoud daarvan niet in twijfel. Ook de documenten die te maken hebben met uw studies en professionele activiteiten op de sportschool kunnen enkel uw beweringen ondersteunen over uw werkzaamheden in Venezuela, dewelke het CGVS evenmin betwist. Zoals eerder aangeven ondersteunt uw loonfiche alleen uw beweringen voor zover u verklaarde dat u een laatste loonfiche ontving van het Ministerie van Onderwijs voor de maand april 2017. Het toont echter niet aan dat het daarop vermelde salaris niet werd uitbetaald. De toestemming van de Venezolaanse skatingfederatie en de uitnodiging van het Belgische Team Fratelli VZW ondersteunen uw verklaringen over uw reisweg en het feit dat u naar België afreisde met de bedoeling om hier deel te nemen aan een skatingwedstrijd. De aanbevelingsbrief van Vimmo Woonconcepten heeft enkel en alleen betrekking op uw leven en werkzaamheden in België."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de internationale bepalingen van België ten uitvoer legt uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en de EU Kwalificatierichtlijn en stelt dat de bestreden beslissingen de Belgische Staat rechtstreeks aansprakelijk maakt voor de schending van deze bepalingen. Zij voeren ook de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en stelt dat de bestreden beslissingen de Belgische Staat, in geval van terugkeer naar Rusland en door een ricochet-effect aansprakelijk voor de schending van de genoemde bepalingen.

Zij stellen dat *"In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vrezen de verzoekers opnieuw vervolgingen en/of ernstige schade in geval van terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg verzoeken verzoekers om erkenning van de vluchtelingenstatus"*. Met betrekking tot de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden, stellen verzoekers dat *"zij oprecht bezorgd zijn over hun leven, hun fysieke integriteit, hun geestelijke gezondheid en hun levensonderhoud als gevolg van vervolgingen in het verleden, alsmede bedreigingen in verband met de bepaling van artikel 48/3, Bd 2, onder a), b), c) en d), van de Vreemdelingenwet"* en dat zij als gezin slachtoffer zijn van *"oneerlijke en discriminerende administratieve maatregelen (het stopzetten van het loon van de heer C.), ze zijn bedreigd en worden momenteel gezocht"*. Wat betreft de ernst van de daden van vervolging stellen zij dat deze vervolgingen *"uiterst ernstig van zijn aard en vormen een ernstige schending van de mensenrechten als bedoeld in artikel 48/3, lid 2, eerste en tweede lid, onder a) en b) van de vreemdelingenwet"* en dat het *"recht van verzoekers op eerbiediging van hun prive- en gezinsleven is herhaaldelijk geschonden, evenals hun recht op een eerlijk proces (en toegang tot de rechter) en het recht om niet te worden onderworpen aan wrede en onmenselijke behandeling"*.

Wat betreft de gronden van vervolging stellen zij dat *“de redenen voor deze vervolgingen komen overeen met de gronden vermeld in artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag en zijn in de Belgische wetgeving opgenomen in artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekers worden vervolgd wegens politieke tegenstand tegen het aan hen toegeschreven regime, omdat de heer C. niet heeft deelgenomen aan verschillende demonstraties ter ondersteuning van het regime in de loop van zijn werk als professor”* en dat bijgevolg artikel 48/3, lid 4, onder e) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Wat betreft de daders van vervolging stellen verzoekers dat *“De daders van de vervolgingen zijn vertegenwoordigers van de staat (het ministerie van Onderwijs en leden van de Colectivos). De staat is rechtstreeks genoemd in artikel 48/5, lid 1, onder a) van de Vreemdelingenwet”*.

Zij stellen dat de bestreden beslissingen in het bijzonder artikel 48/6, lid 4 van de Vreemdelingenwet schenden *“Omdat zij van mening zijn dat zij gedurende de gehele procedure voor het aanvragen van internationale bescherming aan elk van deze voorwaarden hebben voldaan en dat het CGVS bijgevolg in zijn besluitvorming de wet niet correct heeft toegepast”*. Verder zijn zij van mening dat artikel 48/6, lid 5 van de Vreemdelingenwet geschonden is aangezien zij van mening zijn *“dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. Ook de individuele situatie van verzoekers is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat. Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen”*.

Verzoekers verzoeken vervolgens om toekenning van de subsidiaire bescherming door de Raad. Zij argumenteren hun stelling als volgt.

“Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vrezen verzoekers immers terecht dat zij in hun land van herkomst ernstige schade zullen lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b). Inderdaad vinden verzoekers onmogelijk om in Venezuela een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving. Ondanks het feit dat Venezuela rechtstreeks gebonden is aan gelijkaardige verplichtingen als België, wij constateren dat de situatie in dat land op het gebied van de eerbiediging en bescherming van de fundamentele vrijheden nog steeds aanleiding geeft tot ernstige bezorgdheid. Volgens Transparency International, een NGO die gespecialiseerd is in het monitoren van goed bestuur en het bestrijden van corruptie, scoort Venezuela 18/100 op de Corruption Perception Index van 2018 en staat het op de 168ste plaats op de 180 landen, van de minst corrupte tot de meest corrupte. Er is dan ook geen reden om te twijfelen aan de realiteit en de gegrondheid van de vrees en het gebrek aan vertrouwen van de klager in de Venezolaanse autoriteiten. Het feit dat de Venezolaanse autoriteiten de mensenrechten en de fundamentele vrijheden niet hebben geëerbiedigd, zoals zowel door de NGO's als door de internationale pers is bevestigd, maakt verzoekers' verklaringen op zich geloofwaardig. De ernstige schendingen die zij vrezen in geval van terugkeer zouden hun bestaan opnieuw onwaardig maken en België, als rechtsstaat, kan niet medeplichtig zijn aan een dergelijke illegale situatie. België kan het zich niet veroorloven om de verzoekers terug te sturen naar Venezuela vanwege zijn verplichting om de fundamentele vrijheden te beschermen. Er is dan ook geen reden om te twijfelen aan de realiteit en de legitimiteit van de vrees en het gebrek aan vertrouwen van de verzoekers in de Venezolaanse autoriteiten.”

Nadat zij artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest van de grondrechten citeren, citeren zij artikel 48/4 van de Vreemdelingen en het arrest nr. 71 610 van 9 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stellen dat *“De geleden vervolgingen geven aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing dat zij zich in geval van terugkeer zullen herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoekers bij terugkeer niet langer het risico lopen vervolgd te worden. Bijgevolg blijft de legitieme vrees voor vervolging in geval van terugkeer bij verzoekers bestaan en er is geen ernstige reden voor het CGVS om met zekerheid te concluderen dat dit niet het geval is. Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn logischerwijs ook van toepassing op het risico van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de*

Vreemdelingenwet. Ten slotte verzoeken verzoekers, als hun belangrijkste verzoek, om erkenning van hun vluchtelingenstatus bij de Raad. Vanuit het oogpunt van subsidiaire bescherming verzoeken verzoekers de Raad hun subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoekers duidelijk zijn geïdentificeerd, dat zij niet de status van strijdende partijen hebben en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet bestaat. Bovendien vallen zij niet onder een van de wettelijke uitsluitingsgronden die hun het voordeel van subsidiaire bescherming kunnen ontnemen. Aan de wettelijke voorwaarden met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming is voldaan. Het risico van vervolging en ernstige schade hangt over de verzoekers heen zonder dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten, en het is waarschijnlijk dat zij zich zullen herhalen zodra het echtpaar weer voet op Venezolaanse bodem zet. Ook moet worden overwogen of de verzoekers aanspraak kunnen maken op een eerlijk proces, als er gewoon een proces kan plaatsvinden, aangezien juist de daders van de vervolgingen het gerechtelijk apparaat organiseren dat helaas geen enkele garantie meer biedt voor onafhankelijkheid en onpartijdigheid."

In een tweede middel stellen verzoekers dat de bestreden beslissing de Belgische Staat aansprakelijk maakt voor de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij onderbouwen het middel als volgt.

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekers. Verzoekers menen dat de grieven van de Commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Eerste grief: Het CGVS gelooft dat M. C. niet kenbaar maakte op school dat hij tegen het regime gekant was omdat dit een gevoelig onderwerp was. Het CGVS neemt er ook nota van dat verzoeker, de heer C., niet heeft verklaard dat zijn afwezigheid bij de demonstraties door de directie van de school als problematisch werd beschouwd (beslissing p.2). De heer C. heeft er altijd de voorkeur aan gegeven discreet te blijven over politieke kwesties. Hij had geen echte interesse, behalve voor zijn werk en zijn studenten. En het feit dat zijn directeur een aanhanger van het regime was, weerhield hem er niet van zijn kwaliteiten als directeur te erkennen. Ondanks dit, kan de directeur M. C. verdacht hebben en/of wat niet geregelde instructies van het Ministerie van Onderwijs ontvangen hebben. Het ene is niet onverenigbaar met het andere. De grief is ongegrond. Tweede grief: Lijkt het CGVS de heer C. te verwijten dat hij zijn functie vrijwillig heeft neergelegd en niet uit zijn functie werd ontslagen (beslissing p.2). Het feit dat hij een functie heeft verlaten die niet meer de facto werd bezoldigd, kan in geen geval aan de heer C. worden verweten, aangezien hij zich in een onredelijk en onwettige situatie bevond en zijn rechten als werknemer heeft geschonden. Derde grief: De verwerende partij bekritiseert de heer C. omdat hij geen vragen heeft gesteld over collega's die zich in dezelfde situatie als hij bevonden, vooral omdat dit hem in staat zou stellen zijn eigen situatie in geval van een terugkeer beter te beoordelen (beslissing p.2) Het CGVS neemt een volledig subjectief standpunt in. Er bestaat namelijk geen vaste en niet-afschrijfbaar regel over de houding die een asielzoeker moet aannemen. Verzoeker, de heer C., heeft besloten zijn leven en dat van zijn gezin te beschermen. Hij was ook bang om andere mensen in gevaar te brengen door nieuws van zijn collega's aan te nemen. Vierde grief: Verweerder is van mening dat verzoekers niet aantonen dat de stopzetting van het loon van de heer C. het gevolg is van zijn niet-deelname aan de betogingen ten voordele van het regime, en merkt op dat Mevrouw U. D. C. dit met uitsluit als gevolg van corruptie (beslissing p.2). De verzoekers beweren niet dat de stopzetting van het loon van de heer C. op zich een bewijs is dat hij door het regime wordt vervolgd. Wat hen ertoe aanzet om politiek asiel aan te vragen is een combinatie van verschillende elementen, een opeenstapeling van feiten, zoals hierboven aangetoond: de blokkering van zijn salaris, zeker, maar ook de politieke spanning die al lang bestaat binnen de school waar hij les gaf. De intimidaties en dreigementen die twee keer door onbekenden zijn ontvangen, en die waarschijnlijk tót de Colectivos-beweging, versterken alleen maar de redenering dat de familie onder druk werd gezet vanwege het feit dat Y. C. niet deelnam aan regime-demonstraties. Het feit dat mevrouw U. D. C. corruptie niet uitsluit, blijft overigens consistent, aangezien het in beide gevallen om corruptie gaat. Het is illegaal om te stoppen met het betalen van een werknemer die zich niet schuldig heeft gemaakt aan enig professioneel wangedrag, ongeacht de oorzaak. Vijfde grief: het CGVS merkt op dat verzoekers geen enkel tastbaar bewijs leveren ter staving van hun verklaringen betreffende het stopzetten van het loon van de heer C. (beslissing p.2). De heer C. kan nu de nodige uittreksels overleggen om aan te tonen dat hij vanaf maart 2017 geen salaris meer heeft ontvangen. Deze documenten zijn als bijlage bij deze beroep gevoegd. Zesde grief: Het CGVS stelt de verklaringen van verzoekers over de Colectivos in twijfel (beslissing p.2).

De Colectivos zijn een paramilitaire groep die de Bolivariaanse revolutie steunt en gewelddadige methoden gebruikt om tegenstanders van het regime van Nicolas Maduro tegen te gaan. Ze zijn dus gewapend, intimiderend en bedreigend en gaan zelfs zover dat ze moorden plegen. Ze hebben hun eigen jargon, wat geen enkele Venezolaan voor de gek houdt. In dit geval verwijst de term "proceso" naar de structuur van de huidige regering en de term "commandant" naar het staatshoofd, president Maduro. Iemand vragen hoe hij zich positioneert ten opzichte van het 'proces' is een duidelijke boodschap dat de persoon die wordt ondervraagd en zijn of haar verwanten in het vizier van de bewapende groep in kwestie zijn. Opgemerkt moet worden dat de drie dochters van de verzoekers een zeer slechte ervaring van deze episode hebben gehad, en nog steeds getraumatiseerd zijn door het idee van ontvoering en/of verkrachting of moord op hun ouders. Zij zijn ook met de therapie begonnen en de psychologische certificaten zullen zo spoedig mogelijk aan de Raad worden toegezonden. Het feit dat mevrouw U. D. C. zich de door deze twee buitenlanders gebruikte termen niet letterlijk herinnert, kan niet leiden tot de conclusie dat het echtpaar de Belgische asielinstanties probeert te misleiden. De heer C. rapporteerde aan zijn vrouw alle consistente elementen met betrekking tot de dreiging die hij voelde tijdens deze twee woordenwisselingen, en zei haar om voorzichtig te zijn. Zevende grief: Over de tegenstrijdigheid die het CGVS aan de orde stelt met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen (beslissing p.2). Het was in de maand april 2017 dat de heer C. werd benaderd door de twee vreemden. De tegenstrijdigheid die naar voren is gebracht, kan alleen het gevolg zijn van verkeerde interpretaties en/of communicatie met de tolk. Achtste grief: Het CGVS is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekers het land zonder problemen hadden kunnen verlaten, aangezien zij op dat moment al gewild zouden zijn (beslissing p.2). Deze dergelijke redenering geeft veel krediet en legitimiteit aan de organisatie van een volledig gedestabiliseerde en kwetsbare staat. Er is geen reden om aan te nemen dat de nationale politie, douane of grenspolitie op de hoogte is van personen die ervan verdacht worden een tegenstander van het regime te zijn, met name wanneer zij onder controle staan van zeer specifieke ministeries en niets te maken hebben met de politie en inlichtingendiensten (zoals het ministerie van Onderwijs). Negende grief! Het CGVS neemt nota van het feit dat de Venezolaanse Schaatsfederatie op 4 april 2017 een reisvergunning heeft afgegeven aan de verzoekers (beslissing p.2). Het was een reis namens de federatie en georganiseerd door de federatie. Alle identiteits- en reisdocumenten van verzoekers waren in orde en er was geen reden om ze op de luchthaven tegen te houden.

Tiende grief: Het CGVS merkt op dat de verzoekers zelf het vreemd vinden dat mannen van het ministerie vragen over hen kwamen stellen toen zij in het bezit waren van hun schema en programma (beslissing p.2). Het is waarschijnlijk dat de mensen die vragen kwamen stellen over de heer C. en zijn familie vermoedden dat ze niet langer van plan waren om naar huis terug te keren en dat ze zeker asiel hadden aangevraagd in België. De toestemming om in eerste instantie te reizen mag niet worden gezien als een element dat onverenigbaar is met de daaropvolgende gebeurtenissen. De werking van de ministeries, het bestuur, de politie en de inlichtingendiensten is duidelijk niet zonder tekortkomingen, vooral nu het land een crisis doormaakt die zo diep is als de huidige crisis in Venezuela, die op geen enkele wijze door de verwerende partij ter discussie wordt gesteld. Elfde grief: Het CGVS is van mening dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat zij een politiek profiel hebben en dat zij in geval van terugkeer het doelwit zouden zijn. Het CGVS bekritiseert verzoekers want hun verklaringen alleen op basis van hypothesen en zonder overtuigend bewijs gebaseerd zijn. Het CGVS is de eerste die weet dat het helaas onmogelijk is om een Cartesiaanse demonstratie te houden, met onweerlegbare bewijzen die de legitimiteit van de angst voor vervolging rechtvaardigen. Niettemin blijft de boekhouding van verzoekers volledig consistent, zowel wat hun eigen verklaringen als wat de huidige situatie in Venezuela betreft. Twaalfde grief: Het CGVS is van mening dat er geen bewust en systematisch beleid bestaat volgens hetwelk een Venezolaan die naar Venezuela terugkeert enkel en alleen vanwege zijn verblijf in het buitenland of zijn verzoek om internationale bescherming het risico loopt te worden vervolgd of een reëel risico te lopen op ernstige schade (beslissing p. 3). Verzoekers beroepen zich niet op iets dergelijks. Zij beroepen zich op hun individuele situatie, die hen, gezien de situatie in Venezuela, kwetsbaar maakt en hen blootstelt aan vervolging."

Verzoekers vragen n hoofddorde, de bestreden beslissingen te hervormen, hen de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair, hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeksmaatregelen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus;
2. Uittreksels uit de rekeningen van de heer C. met betrekking tot de eerste maanden van 2017 waaruit blijkt dat het salaris vanaf dat moment niet meer wordt uitbetaald.

2.3. Het juridische kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn

voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

Vooraleer over te gaan tot het onderzoek van het beroep stelt de Raad vast dat tweede verzoeksters vluchtrelaas volledig gebaseerd is op de vluchtmotieven van eerste verzoeker en dat de beslissing genomen met betrekking tot tweede verzoekster de motieven in de beslissing met betrekking tot haar echtgenoot herneemt in identieke bewoordingen. Grondige analyse van het administratief dossier wijst uit dat tweede verzoekster zich inderdaad op dezelfde feiten beroept als haar echtgenoot en geen wezenlijk andere elementen aanbrengt ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekers die niet betwisten en beide beslissingen aanvechten met één verzoekschrift.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoekers asielrelaas kan worden samengevat als volgt. Eerste verzoeker werkte als leerkracht lichamelijke opvoeding in een sportschool in Tachira en baatte samen met zijn echtgenote ook een skatingclub uit. Eerste verzoeker werd door de directie van de school onder druk gezet om deel te nemen aan betogingen ten voordele van het regime, waarmee hij niet akkoord ging. Nadat hij tweemaal kort na elkaar begin 2017 werd bedreigd door onbekenden, ontving hij in maart en april 2017 geen loon. Ook andere leerkrachten die zich negatief hadden uitgelaten over het regime bleken niet betaald te zijn geweest. Eerste verzoeker ging naar Caracas om uitleg te vragen bij het Ministerie van onderwijs maar werd daar met een kluitje in het riet gestuurd. Eerste verzoeker diende zijn ontslag in op 17 april 2017 en reisde met zijn gezin op 29 april 2017 naar België om deel te nemen aan een skatingcompetitie en kwam aan in België op 1 mei 2017. Nadat hij van collega's te horen had gekregen dat mensen van het Ministerie van onderwijs naar hadden geïnformeerd dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier doet de Raad volgende vaststellingen inzake verzoekers' vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgehouden vervolging omwille van de politieke opinie van eerste verzoeker geen geloof hecht aan de door verzoekers aangehaalde feiten, met name het niet deelnemen aan de verplichte politieke activiteiten op school en het feit dat eerste verzoeker twee maanden niet werd betaald. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaart de stopzetting van het loon besproken te hebben met de directeur in maart 2017 en met het Ministerie in Caracas en dat het Ministerie aanvankelijk zei dat ze dachten dat hij in het buitenland zat (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder blijkt uit zijn verklaringen niet dat zijn niet deelname aan politieke activiteiten hem grote problemen opleverden en dat hij integendeel van deze vrije dagen gebruik maakte om elders te trainen (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 18). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker zelf tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij nooit in het openbaar heeft getoond dat hij tegen het regime was (*idem*) en stelt dat hij vermoedt dat zijn loon werd ingehouden *“omdat ik het systeem niet ondersteunde”* (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 16). De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat eerste verzoeker geen gewag maakt van het feit dat zijn afwezigheid tijdens manifestaties voor het regime als problematisch werd ervaren door de schooldirectie, dat eerste verzoeker nooit kenbaar maakte dat hij tegen het regime was en dat uit eerste verzoekers verklaringen niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat de stopzetting van het loon van eerste verzoeker rechtstreeks verband houdt met het feit dat hij niet deelnam aan de manifestaties. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat eerste verzoeker altijd de voorkeur heeft gegeven discreet te blijven over politieke kwesties en geen andere interesses had dan zijn werk en zijn studenten, stelt de Raad vast dat dit het a-politieke profiel van eerste verzoeker enkel bevestigt. Ook waar verzoekers stellen dat zij niet beweren dat de stopzetting van het loon van eerste verzoeker op zich een bewijs is dat hij door het regime wordt vervolgd, maar dat de opeenstapeling van feiten hen ertoe heeft aangezet om internationale bescherming te zoeken, kan dit het oordeel van de Raad niet ombuigen, nu zij alsnog in gebreke blijven aannemelijk te maken dat eerste verzoeker omwille van zijn (toegeschreven) politieke opinie vervolgd werd. Ook de bij het verzoekschrift neergelegde uittreksels met betrekking tot eerste verzoekers salaris zijn niet van aard deze vaststelling om te buigen, nu ook hieruit geenszins blijkt dat eerste verzoeker omwille van zijn (toegeschreven) politieke opinie niet meer betaald werd. Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat eerste verzoeker verklaarde zelf ontslag te hebben genomen uit zijn functie omdat hij niet meer betaald werd, zijn auto aan de werkplaats moest overhandigen en vanaf dan te voet moest gaan wat gevaarlijk was wegens het geweld op straat (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 8) en ook in de brief aan zijn directeur waarbij hij zijn ontslag aankondigde enkel financiële motieven aanhaalde (administratief dossier, stuk 19). Voor zover verzoekers stellen dat eerste verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn functie opgaf aangezien hij niet meer betaald werd en zijn rechten als werknemer werden geschonden weerleggen zij de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet en tonen zij daarmee niet aan dat hij niet langer betaald werd omwille van zijn politieke overtuiging.

Waar de Raad kan aannemen, in het licht van de economische crisis in Venezuela, waaraan ook het onderwijssysteem in Venezuela niet ontsnapt dat eerste verzoeker inderdaad niet meer betaald werd, maken verzoekers evenwel niet aannemelijk dat dit verband houdt met een toegeschreven politieke overtuiging tegen het regime.

Wat betreft verzoekers' verklaringen inzake de benaderingen door de colectivo's stelt de Raad vast dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat eerste verzoeker tweemaal werd aangesproken door onbekenden voor de school en dat zij hem aanmaanden om het *"proces"* en *"de commandant te steunen"* maar verder niets ondernamen en verwijst eerste verzoeker verder enkel naar het feit dat er geruchten waren dat er moorden op studenten waren begonnen (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 19). Ook stelt de Raad vast dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS deze benaderingen situeert begin 2017, en verder geen gewag maakt van benaderingen daarna tot hun vertrek uit Venezuela op 29 april 2017. Voor zover verzoekers stellen dat in de Venezolaanse context het taalgebruik *"een duidelijke boodschap is dat de persoon die wordt ondervraagd en zijn of haar verwanten in het vizier van de bewapende groep in kwestie zijn"*, wordt dit niet gestaafd met concrete elementen. De Raad stelt vast dat verzoekers' verklaringen over de benaderingen door de colectivo's heel vaag blijven en mogelijks ook ingegeven door de algemene sfeer van achterdocht en paranoia in Venezuela en waarnaar ook eerste verzoeker verwijst in zijn verklaringen (gehoorverslag 1 CGVS eerste verzoeker, p. 20). Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de beweerdelijke benaderingen van eerste verzoeker door de twee onbekenden verband houden met zijn niet-deelname aan regeringsgezinde manifestaties met de school waarvoor hij werkte.

Tenslotte stelt de Raad ook vast dat verzoekers zonder enig probleem en op een legale manier Venezuela konden verlaten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat hij en zijn echtgenote toen ze naar België kwamen, niet de intentie hadden om Venezuela definitief te verlaten en dat ze hun reis een tweetal maanden eerder hadden gepland (gehoorverslag 1 eerste verzoeker, p. 15) om hier deel te nemen aan een skatingwedstrijd en dat zij hiervoor een schriftelijke toelating hadden uitgereikt door het FVP. Dit en het feit dat eerste verzoeker op dat ogenblik al twee maanden niet meer werd betaald (gehoorverslag 1 eerste verzoeker CGVS, p. 13) ondermijnt verder de stelling van verzoekers dat eerste verzoeker niet meer werd betaald omwille van zijn toegeschreven politieke opinie.

Voor zover verzoekers aanvoeren dat zij het risico lopen op wraakacties van de autoriteiten omdat zij het land hebben verlaten en beschouwd zouden worden als personen die tegen het regime zijn wijst de Raad er op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling door de Raad niet ombuigen. De Venezolaanse paspoorten van de gezinsleden, de huwelijksakte, de geboorteaktes van de dochters en het rijbewijs van eerste verzoeker betreffen verzoekers' identiteit en nationaliteit die niet betwist worden. De uittreksels van loonoverschrijvingen op naam van eerste verzoeker voor de eerste maanden van 2017 tonen aan dat verzoeker een loon ontving gedurende die periode maar vormen op zich geen bewijs van het feit dat zijn loon zou stopgezet zijn omwille van zijn weigering deel te nemen aan de hogervermelde manifestaties ter ondersteuning van het regime.

Met betrekking tot de documenten die te maken hebben met eerste verzoekers studies en professionele activiteiten op de sportschool stelt de bestreden beslissing dat deze *“enkel uw beweringen ondersteunen over uw werkzaamheden in Venezuela, dewelke het CGVS evenmin betwist. Zoals eerder aangeven ondersteunt uw loonfiche alleen uw beweringen voor zover u verklaarde dat u een laatste loonfiche ontving van het Ministerie van Onderwijs voor de maand april 2017. Het toont echter niet aan dat het daarop vermelde salaris niet werd uitbetaald. De toestemming van de Venezolaanse skatingfederatie en de uitnodiging van het Belgische Team Fratelli VZW ondersteunen uw verklaringen over uw reisweg en het feit dat u naar België afreisde met de bedoeling om hier deel te nemen aan een skatingwedstrijd. De aanbevelingsbrief van Vimmo Woonconcepten heeft enkel en alleen betrekking op uw leven en werkzaamheden in België”*. De Raad stelt vast dat verzoekers dit onderdeel van de bestreden beslissingen niet betwisten en neemt deze motivering over.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeren, zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (ibid., punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (ibid, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

In de mate dat verzoekers zich beroepen op dezelfde feiten als degene op basis waarvan zij de vluchtelingenstatus vragen, volstaat de Raad met te verwijzen naar punt 2.4. van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat zij geen vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van het niet deelnemen aan manifestaties voor het regime en dat verzoekers geen profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, Amnesty International, “*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekers zich baseren op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stellen zij in wezen dat “het onmogelijk is om in Venezuela een menswaardig leven te leiden”, dat de “situatie in dat land op het gebied van de eerbiediging en bescherming van de fundamentele vrijheden nog steeds aanleiding geeft tot ernstige bezorgdheid”, dat volgens Transparency International Venezuela “18/100 [scoort] op de Corruption Perception Index van 2018 en staat het op de 168ste plaats op de 180 landen, van de minst corrupte tot de meest corrupte” en dat zij in geval van terugkeer naar hun land het risico

lopen om het slachtoffer te worden van een wrede, onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten in het administratief dossier in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Voor zover verzoekers zich ter terechtzitting en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beroepen op de psychologische problemen waarmee hun kinderen kampen bij de gedachte aan terugkeer naar Venezuela, stelt de Raad enerzijds vast dat verzoekers hiervan geen documenten neerleggen en wijst anderzijds op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoekers verklaren dat hun kinderen medische problemen hebben dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*).

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Verzoekers tonen niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in een dergelijke situatie zullen terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker verklaart naast zijn job als leraar ook samen met tweede verzoekster een eigen skatingclub te hebben opgericht (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 7-8, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5) en dat tweede verzoekster in een laboratorium voor bloedanalyses en als kapster heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5). Verder verklaart tweede verzoekster dat haar moeder een restaurant bezit in Tachira en een huis heeft gekocht met grond (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6) en haar oudste zus nog in Venezuela woont (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 7). Eerste verzoeker verklaart dat zijn moeder nog steeds in Venezuela verblijft en op een informele manier een inkomen verwerft via het bakken van taarten binnen haar netwerk van vriendinnen en ook kleren ontwerpt (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p.11) en dat zijn broer in een schoenwinkel werkt ((gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 9). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart in het verleden naar Colombia en België te zijn gereisd en dit met eigen middelen te hebben gefinancierd (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 13-14).

Hieruit blijkt dat verzoekers nog steeds een netwerk hebben in Venezuela waarop zij kunnen terugvallen en een gevarieerde professionele ervaring hebben. De Raad onderschat geenszins de moeilijke economische en financiële situatie in Venezuela die alle lagen van de bevolking kan treffen maar stelt vast dat verzoekers niet aantonen in geval van terugkeer naar Venezuela in de onmogelijkheid zullen verkeren om in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting van hen en hun kinderen te voorzien in de zin van hogergeciteerde rechtspraak. De loutere verwijzing naar een verklaring van de NGO Transparency International met betrekking tot de graad van corruptie in Venezuela volstaat niet om deze beoordeling om te buigen, nu hieruit niet blijkt dat verzoekers zich in een mensonwaardige situatie zullen bevinden in geval van terugkeer naar Venezuela en de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op de persoonlijke situatie van verzoekers te betrekken niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoekers.

2.5.2.3.Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Volgens de bestreden beslissingen blijkt uit de geconsulteerde bronnen dat het crimineel geweld in Venezuela in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard en dat *“dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie bijbrengen waaruit het tegendeel blijkt en uit het administratief dossier geen persoonlijke omstandigheden naar voor komen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken in het licht van de situatie in Tachira. De Raad stelt ook vast dat verzoekers dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissingen niet betwisten en neemt deze motivering over.

De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet het gevolg is van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen was er een tolk aanwezig die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET